

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Jamen så kan jeg jo konkludere, at baggrunden for tallene er korrekte. Det Konservative Folkeparti vil fjerne mellemskatten, og på sigt skal topskatten så også ned. Blandt andet har den konservative erhvervsordfører, fru Pernille Sams, jo udtalt, at topskatten er blevet en misundelsesskat, som man kan tjene penge på at fjerne. Altså den tro på hokusfokus deles i hvert fald ikke af ret mange andre partier.

Så vil jeg godt have et klart svar. Det var lidt en opfølgning på hr. Jes Lundes bemærkninger, men jeg prøver én gang til: Er det ikke sådan, at en kassedame ikke får gevinst af en lettelse på mellemskatten, fordi hun når slet ikke op at betale den. Hun får ingen gevinst af de her skatteletterelser, for mellemskatten skal man fra næste år først betale, hvis man tjener over 175.000 kr. Og er det ikke sådan, at hvis man modtager dagpenge, når man heller ikke op og får en skattelettelse, men man får lavere dagpenge som tak for hjælpen fra Det Konservative Folkeparti?

(Kort bemærkning).

Bendt Bendtsen (KF):

Jo, kassedamen, der ikke er medlem af en fagforening, der vælger det, får noget ud af det her. Vi har sagt, at vi holder ikke kun skåltaler om, at det skulle kunne betale sig at arbejde.

Og så skal jeg altså også minde den socialdemokratiske ordfører om, at der i regeringens kun én måned gamle finansredegørelse indgår, at regeringen agter at øge det offentlige forbrug med én procent om året de kommende fire år. Det svarer til 13 mia. kr. Det er faktisk det samme, vi gør. Men hver gang, vi i dette hus taler om blot en lille nedsættelse af skatten, så er det, som om vi banker det hele tilbage til stenalderen.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det hr. Holger K. Nielsen som ordfører.

Holger K. Nielsen (SF):

Her ved afslutningen af folketingsåret er det jo normalt, at vi gør status over året. Hvad gik godt, og hvad gik skidt? Hvis man skal give en sammenfattende karakteristik, så vil jeg sige, at det efter SF's vurdering er året med de mange spildte muligheder.

Dansk økonomi har det godt. Den økonomiske vækst er næsten brølende. Produktionen er

i top. Arbejdsløsheden er faldet markant. Betalingsbalancen har det langt bedre end tidligere. Der er overskud på de offentlige finanser. Der høvles af på statsgælden.

Den økonomiske fremgang kan i allerhøjeste grad krediteres regeringen og den økonomiske politik, som SF har været en væsentlig medspiller i. Pinsepakken har i høj grad lagt grunden til den positive økonomiske udvikling, og den seneste finanslov var en god fortsættelse.

På den baggrund kan det forekomme underligt, at regeringen i den grad har problemer i forhold til vælgerne. Økonomien er i top, men regeringens troværdighed er i bund. Tilliden er væk. I samtlige meningsmålinger tyder alt på, at de borgerlige vil vinde en komfortabel sejr.

Hvad er der galt? Der er først og fremmest det galt, at mange mennesker har svært ved at se sammenhængen mellem en bomstærk økonomi og så de velfærdsmangler, der er helt, helt åbenbare. Mange opfatter regeringen som politiske bogholdere, der er i stand til at få tallene til at se fine ud, men som ikke rigtig har nogen visioner om, hvad de gode tal skal bruges til.

Før i tiden var socialdemokratisk politik i høj grad et spørgsmål om at tage udgangspunkt i velfærd og menneskelighed. Hvad gavner velfærd? Hvad gavner menneskene? Hvordan kan vi styrke solidariteten i samfundet? I dag er det i høj grad reduceret til, at der er fine resultater i Finansministeriets regneøvelser, at tallene ser fine ud, og på det tekniske plan ser det hele fint ud. Det er udmærket. Og jeg kan godt forstå, at en socialdemokratisk ledet regering har behov for at vise, at man også kan hamle op med de borgerlige på de fine tal i Finansministeriet.

Men spørgsmålet er, om det er godt nok. Nej, det er ikke godt nok, hvis regeringen har en forestilling om, at der skal skabes folkelig opbakning til en videreførelse af en socialdemokratisk ledet regering.

Hvis der sker det, at der bliver tvivl overhovedet om, at det er en socialdemokratisk ledet regering, der vil tage kampen om velfærdssamfundets fremtid, og ikke en borgerligt ledet regering, så er der tabt. Og der er jo en meget urovækkende analyse, der kan tyde på, at mange mennesker uden for det her hus har fået den opfattelse, at det ikke er denne her regering, der i særlig grad slås for forbedringer i velfærdssamfundet. Og der kan Finansministeriet komme med alle sine tal, statsministeren kan komme med alle sine tal, Det Radikale Venstre kan